

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 331/2023
20.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић, Дубравке Дамјановић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Машом Денић, као записничарем, у кривичном предмету окр. АА и окр. ББ, због кривичног дела грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 2. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Јоване Вучковић Пејчић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу К 158/22 од 26.08.2022. године и Вишег суда у Лесковцу Кж1 367/22 од 22.12.2022. године, у седници већа одржаној дана 20.04.2023.године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Јоване Вучковић Пејчић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу К 158/22 од 26.08.2022. године и Вишег суда у Лесковцу Кж1 367/22 од 22.12.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу К 158/22 од 26.08.2022. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од три месеца и новчану казну у износу од 100.000,00 динара. Окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка и судског паушала.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Кж1 367/22 од 22.12.2022. године, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног АА преиначена је пресуда Основног суда у Лесковцу К 158/22 од 26.08.2022. године, у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Виши суд у Лесковцу, окр. АА, задржавајући изречену новчану казну у износу од 100.000,00 динара, на коју је осуђен првостепеном пресудом, изрекао условну осуду, тако што му је утврдио казну затвора у трајању од три месеца са роком проверавања у трајању од две године, док су жалба браниоца окр. АА, у преосталом делу и жалба браниоца окривљене

ББ, одбијене као неосноване и побијана пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљеног АА, адвокат Јована Вучковић Пејчић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и ослободи окривљеног од одговорности за наведено кривично дело или одбије оптужбу против окривљеног јер дело које му је стављено на терет није кривично дело.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, које образлаже наводима да у радњама окривљеног нема елемената кривичног дела за које је оглашен кривим и осуђен. Бранилац истиче да је окривљени започео да гради грађевински објекат на основу дозволе издате од стране надлежних органа општине Власотинце од 08.02.2017. године, да је у току извођења радова дошло до опасности од урушавања суседних објеката, па су предузете неопходне мере за обезбеђење градилишта и обустављени радови, што се све закључује из грађевинског дневника извођача, а извођење радова је настављено тек након издавања новог одобрења за изградњу. Бранилац је истакао да је одредбом члана 208. став 1. тачка 1) Закона о планирању и изградњи прописано да правно лице, које гради објекат без грађевинске дозволе или супротно пројектно техничкој документацији на основу које се објекат гради, чини привредни преступ, те да се у конкретном случају не ради о кривичном делу, као и да нема противправности као општег елемента кривичног дела. У свом захтеву, бранилац се позива на пресуду Врховног касационог суда КЗЗ 615/19 од 03.07.2019. године.

Супротно изнетим наводима, Врховни касациони суд налази да правноснажним пресудама нису учињене повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП.

Кривично дело из члана 219а став 1. Кривичног законика чини лице које је извођач радова или одговорно лице у правном лицу које је извођач радова на

објекту који се гради, односно које изводи радове на реконструкцији постојећег објекта, без грађевинске дозволе.

Из чињеничног описа кривичног дела описаног у изреци првостепене пресуде, за које је окривљени АА оглашен кривим произилазе сва законска обележја кривичног дела грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 1. Кривичног законика, како објективна обележја, која се односе на радње окривљеног – да је , -у време и на месту ближе означеном у пресуди, био одговорно лице у правном лицу и директор ДОО „ДНН ВВ градња“ из Власотинца, које је било извођач радова, и градило објекат без грађевинске дозволе за градњу од надлежног органа Општине Власотинце, Одељења за урбанизам и грађевинске послове, чиме је поступио супротно члану 110. Закона о планирању и изградњи, тако и субјективна обележја кривичног дела која се тичу урачунљивости и умишљаја окривљеног за извршење кривичног дела који укључује и свест о забрањености дела.

Из наведених разлога неосновано се поднетим захтевом браниоца окривљеног истиче повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, с обзиром да се у радњама окривљеног стичу сви објективни и субјективни елементи кривичног дела из члана 219а став 1. КЗ, за које је правноснажном пресудом и оглашен кривим.

Инкриминација истих радњи као прекршаја према Закону о планирању и изградњи, на коју бранилац окривљеног указује у захтеву за заштиту законитости, не искључује кривичну одговорност за кривично дело, те нема места примени „блажег кривичног закона“, у смислу навода захтева. Постојање прекршаја као противправног дела које је законом или другим прописом надлежног органа одређено као прекршај и за које је прописана прекршајна санкција, не искључује постојање кривичног дела, па уколико се у радњама окривљеног стичу сва законска обележја кривичног дела, које му је стављено на терет, нема места доношењу ослобађајуће пресуде на основу члана 423. тачка 1) ЗКП.

Питање чињеничног идентитета прекршаја и кривичног дела може бити само од значаја за оцену да ли је реч о правноснажно пресуђеној ствари, а не и за оцену услова за примену повољнијег закона.

По ставу Врховног касационог суда, првостепени суд је, у конкретном случају, правилно применио кривични закон када је радње окривљеног описане у изреци првостепене пресуде правно квалификовао као кривично дело из члана 219а став 1. Кривичног законика за које је окривљени оптужен, па су оцењени неоснованим наводи браниоца о повреди кривичног закона у смислу одредбе члана 439 тачка 2) ЗКП.

Поред тога у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног АА, наводи да су побијане правноснажне пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, али истакнуту повреду

закона не образлаже, односно не наводи који конкретно доказ је по његовом мишљењу незаконит и у чему се тачно састоји његова незаконитост, па захтев за заштиту законитости у том делу нема прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП, то се Врховни касациони суд у разматрање ових навода није упуштао.

Поред изнетог наводи захтева за заштиту законитости којима се указује на пресуду Врховног касационог суда Кзз 615/2019 од 03.07.2019. године, нису од утицаја на одлуку у овом предмету.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Биљана Синановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић